

בית הכנסת "תפארת עבי"

רח' שינקין פינת בן גוריון, גבעתיים

ה'תשפ"ב

עלון מס. 214

דברי הרב שיעורו של הרב משה גבאי שליט"א, רב ביכנ"ס וראש הכולל - "מלכות שבתפארת"

ע"ש אלימלך ומלכה שוימר זצ"ל
פרשת בחוקותי

זמן הדלקת נרות: 19:13

צאת השבת: 20:15

זמן ר"ת: 20:47

זמני תפילות בביה"כ

שחרית בחול: 07:30 (חודו)

מנחה גדולה: 13:15

מנחה ב- 19:15 ואחר כך ערבית

שחרית בשבת: 08:00

שיעורי תורה:

א-ה' 09:00 - 08:10: גמרא

מסכת בבא קמא

שבת 17:30: גמרא ופירוקי אבות

מסכת בבא מציעא

יום ב' 20:00:

שיעור ב- "זרע שמשון"

א-ה שיעור דרך היומי אחרי ערבית.

א-ה בין 20:00 ל- 22:00

לימודי יחידות בכל נושא

"מחזירים עטרה ליושנה..."

בשעה טובה חזרנו בכוחות חדשים

לשיעור פרשת השבוע ואקטואליה

כל יום חמישי בשעה 20:00

ע"י הרב משה גבאי

את שיעורי הרב ניתן לראות ביוטיוב...

וכן לשמוע בחיזו ל- 3030 שולח 5

ואחייב 1 ואחייב 18

סיפורי צדיקים:

"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך!" מי לא מחפש בימים אלו עצה להינצל מכל מיני מרעין בישיב, אומר הפסוק אם שם ה' נראה עליך או אז כולם יראו ממך!

מסופר על הרב מפוניבז' זצ"ל, שנסע פעם במונית יחד עם מרן החזון איש זצ"ל. בדרכם עברו באזור שיש בו גם מעט יישובים ערביים. כיום לעבור שם, מצריך נהגא לתנוב צוואה לפני, אבל אז עוד היה אפשרי.

בדרכם, כשחלפו ליד אחת השכונות האלו, כמה פרחחים החליטו לעשות מארב למונית ולחסום את דרכה ולהתחיל ליידות בה אבנים. זה היה ודאי אירוע מלחיץ לכל אחד ובפרט לשני הרבנים המבוגרים. הנהג חשש מאוד, אך החזון איש התכוון לפתוח את הדלת. אמר לו הנהג הזהר הרב, אז סכנה... הרב לא שמע לאזהרותיו, פתח את הדלת, יצא ועמד מולם. הם ראו את פני הרב מיד ברחו כל עוד נפשם בהם! כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך!

וממיתם כשהם קטנים! 109-פסוק שני, "ההימיר גוי אלוקים והם לא אלוקים ועמי המיר כבודו בלא יועיל" [ירמיה] שבא אולי לרמוז על כך שעוזבים חיי עולם ועוסקים בהבלי העולם. ופסוק שלישי בתהילים "ויפרקנו מצרנו כי לעולם חסדו", אולי בא לרמז להודות של כל מה שכל' עושה לעם ישראל. ומסופר שפעם הייתה מגיפה על לא פגעה כה' ביהודים בבתום המגפה נהרגו הרבה יהודים בחרב, ושאלו על מה עשה ה' כך, הרי אם רצה היה ממימם במגפה, ולמה המיתם אח"כ בחרב. והשיב הרב עשה ה' נס ולא הודו לא פלמ שהגיעה אח"כ הצרה. ואולי גם אכחנו אחרי הקורונה במקום לומר תודה לאלוים אמרנו תודה לחיסונים...

דבר אחד רואים בברור מידת הדין הייתה מתוחה, ובגללה הוקרבו קרבתות צבור צדיקים ויראי שמים, כל אחד ואחד אחרי אמירת עול מלכות שמים. שזה עצמו היה בחינת מופת שבשום שנה לא היו עושים כך, וזווקא בשנה זו החלו לומר קבלת עול מלכות שמים, וגרם לנשמת הקדושים לצאת עם אמירת שמע ישראל בכוונה.

בפרשת ויחי נאמר "ויקרא יעקב לבניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". יעקב מצווה על התקופה המאוחרת יותר. ונאמר שם עוד, עד כי יבוא שילה ולו יקחה עמים, אוסרי לגפן וכו' כיבס ביין לבושו ודם ענבים סותו. אומר ה'אור החיים' הקדוש, עד כי יבוא שילה שילה זה מלך המשיח וזה נאמר על תקופת הגלות האחרונה שהיא הגלות שלנו, שמצפים לביאת המשיח. ועל הגלות הזו אחראי משה רבינו, הוא גאל אותנו בצאתנו ממצרים והוא יגאל אותנו לעתיד לבוא. ומשה נותן התורה מעניין אותו התורה ובבחינה זו הוא גואל את ישראל.

אומר ה'אור החיים' זה מה שכתוב "כיבס ביין לבושו" כמו בשיר השירים "הביאני אל בית היין" אין יין אלא תורה, שהיא משולה לייין, ובזכותה עושים לבוש למלך המשיח שיבוא ויגאל משה רבינו את ישראל. [בניצוץ של מלך המשיח שיבוא משבט יהודה] אבל שאם הגיע זמן הגאולה ואין מספיק תורה בישראל, או אז "ובדם ענבים סותו" הגויים יעשו צרות צרורות לעם ישראל, וזה דם! אם אין יין אזי יש דם! אם יש חוסר לימוד תורה אם נלחמים בתורה ובלומדיה... לא פלא שיש גרזנים ויריות ברחובות...

השאלה אבל מתעוררת לכאורה אם זה על חוסר לימוד תורה היה לה להגיע אולי לאזורים עם פחות תורה, דווקא באזורים שיש לומדי תורה יש פיגועים נוראיים?! ולא זו בלבד אלא כיום כמות לומדי התורה כמעט חסרת תקדים ביחס לדורות הקודמים...?

אבל התשובה פשוטה, גדלו שני נערים אחד בבית טוב, משפחה מבוססת, היו לו חוגים כל ערב, לא חסר כלום. לעומתו גדל חברו בבית של עבריינים אבא גבב, ואמא סייענית... חינוך לא היה, אוכל בצמצום, ושניהם גדלו ונתפסו שודדים בנק. לא פלא שהשופט גזר על הראשון שנתיים בכלא אך על השני חצי שנה על תנאי... למה זעק מרה, למה אתה מפלה אותי?

אמר לו השופט, חברך תראה הינך גדל, ומה חונך מה יעשה הילד ולא יחטא. אך אתה גדלת על התנאים המתאימים לגדול כמו שצריך איך יצאת פושע... זה העניין כאן! התביעה על בני התורה, על מי שחונך וגדל בבית של תורה ובאזור של לומדי תורה היא לאין ערוך מאלו העולם. אם יושב אברך כולל וכל שניה יוצא לשיחת טלפון "דחופה", אם כל בחור ישיבה חייב להסתובב עם פלפון כאילו כל רגע הוא כמעט נקרא לשיבת קבינט דחופה, עלינו יש תביעה, אתם אמורים להבין יותר ערכה של תורה ולכן דווקא במקומות של מביני השפה ומבינים מהו ביזוי התורה שם ה' שולח את הסימנים שנתחזק.

וזו פרשת השבוע "אם בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה" התוצאה פחות חשובה - העמל! להשקיעה בהשקעה החשובה באמת, ולבוא מוכנים למתן תורה.

שבת שלום

"אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם".

סיפר לי השבוע איש זקן וחכם... סיפור ילדות שאבא שלו היה מזכיר לו כפעם בפעם, מה שנקרא "עצות מהדור הקודם..." תמיד כשהוא היה עושה משהו אבא שלו היה מזכיר לו את הסיפור.

פעם אחת היה איזה אבא שהבן שלו ביקש לשנות בכוס זכוכית יקרה. הסכים האב שהבן ישנה מהכוס. והנה, כשהבן מזג את השתייה לכוס בזהירות שלא ישפך ומובן בזהירות על הכוס, לפתע, כשסיים למזוג, הנחית עליו אבא סטירה מצלצלת... נדהם הבן מה עשיתי? והרי אבא הסכמת ל... אמר לו אבא, זו כוס מאוד יקרה ואני מאוד מפחד שהיא תשבר... בסדר אבא, אבל בינתיים לא נשבר כלום?! תמה הבן. נכון! אמר האב, "אם היא כבר תישבר, הסטירה לא תעזור וזה יהיה מאוחר..."

לקבל מכות סתם זה דבר מאוד מעניין ובלתי נסבל. ולכן אומר הפסוק "לשואו חכמי את בניכם מוסר לא לקחו..." אם ה' נותן מכה ואנחנו נשארים אותו הדבר, יש כאן סבל כפול. גם המכה לא הועילה והיא יכולה לגרום כמובן עוד מכה חמורה יותר, וגם זלזול בדבר ה' שכילוי ח"ו לא שמים לבנו אליו.

לכן לצערנו, בהתאם לתקופה שמשנאי ה' הרימו ראש, ומשנאי עם ישראל מחפשים לחבל ולהרוג עד שלפעמים מתקיימת בנו קללת התורה "ונסתם ואין רודף אתכם". אדם הולך ברחוב ומסתובב לאחור מקולו של עלה נדף. לסבול ולא להבין - זו גם טיפשות, וגם לזמן עלינו את המכה הבאה.

הילולת רשב"י הקדוש בל"ג בעומר. ייתכן שאתה קורא עלון זה עוד לפני, ייתכן שבמהלך הנסיעה למירון, ייתכן שאחרי. ננסה שזה יתאים לכל מצב בו אתה נמצא...

כל המדינה עסקה שבועות ובפרט בימים האחרונים בהכנת ההילולא. צמצום מספר האנשים, שעות מתחלפות של הבאים למירון, ביטול פירוק של חצי מהדברים שהיו על הר מירון... הכל אולי בסדר, כי צריך לעשות סדר, וצריך ללמוד מאסונות. יש רק בעיה אחת שכל העיסוק בנושא בצורה זו, נותן תחושה גשמית פשטנית לאירוע, וזו הבעיה!!!

אחרי ה'שואה' האיומה' באו כמה יהודים לחזון איש וטענו שהרבנים לפני ה'שואה' לא עודדו מספיק יהודים לעלות לארץ ישראל שכן היא ניצלים חיי אדם רבים. אמר להם החזון איש, "אם היהודים האלה שמשמים גזרו באיחופה היו עולים לארץ, היטלר ימ"ש היה מגיע לכאן ורוצח אותם! כי אין עצה ואין תבונה נגד ה". אמר פעם המשגיח רבי ירוחם ממיר, "כשעשרה אנשים נהרגים בתאונה במכונית זה בסך הכל שמשמים כינסו אותם למות במכונית אחת במקום למות בעשר תאונות דרכים שונות.

לסגור את העניין בכך שנאמר, שהאסון שקרה בשנה שעברה תשפ"א, ביום חתונתו של רבי שמעון, שעליו נאמר יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין! דווקא אצלו שם במקום הקדוש וביום הקדוש היה כוז מידת הדין מתוחה, האסון האזרחי הגדול ביותר שהיה אי פעם במדינת ישראל הייתה שריפה בהר הכרמל נספו ארבעים וארבעה אנשים, היה אסון המסוקים והוא אסון צבאי. אבל אלו, האסון הגדול האזרחי שהיה כאן. לומר שזה בגלל הזנחה ולחפש אשמים כל שהם. זו בריחה מהמציאות! זה לעשות הנחה לעצמנו ולמצוא על מי ניתן לגלגל את האחריות ולומר אלי זה לא קשור...

נאמר בתורה "אדם כי ימות באהל", אדם מספר ארבעים וחמש, אהל - אהל הרשב"י. רמז לפטירת הקדושים שם. עוד רמז ראיתי, יום ל"ג בעומר ספירת העומר היא "שהם ארבעה שבועות וחמישה ימים..." רמז לארבעים וחמישה הקדושים.

בדק מישהו בתכנת מחשב לכל הפעמים שמוזכר בתנ"ך ל"ג בעומר תשפ"א יצא ג' פסוקים בכל התנ"ך שהמספר בגימטריא יוצא בדיוק ל"ג בעומר תשפ"א, "וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו." [דברים לב יט] שעל פסוק זה נאמר בגמרא כתובות [ח:] דור שאבות מאצים לקב"ה כולע על בניהם ועל בנותיהם

שאל את הרב ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

אם נהגתי להסתפר ערב שבועות, ואני רוצה יכה לנהוג בל"ד העומר מה הדין?

אם רוצה לטבול מנהגו הקבוצי ולהסתפר צריך לעשות התרת נדרים? בפני חכם וכו' בני אדם, צ"י פתח סימא לו. ואם זה חזק פצאי לשנה אחת צריך לעשות התרה.

אם אני מתפלל במניין בשבת ולא ודאי שיסיפיקו קריאת שמע בזמן, מה אעשה?

הנכון שיקרא קריאת שמע קודם התפילה, ויצה תנאי אם יצאור התפילה למן קריאת שמע אכ"ל מכולן לצאת אתה. אולי אם אספיק עם הציבור אזי כצאת אין כוונתי לצאת אלא התפילה.

אם עברתי ברחוב ונתבקשתי להשלים מניין ל"מנחה" אחר צאת הכוכבים, אשמע להם?

אחר צאת הכוכבים אין להתפלל מנחה שזו מכה לטבילה, ולכן לא יעליט להס מניין אם אכרה רבא עצה אחרי השקיעה שזו אינה מנוחה.

היא הייתה נערה, כבר בכלל לא צעירה... בראש חודש אלול חגגה 30 לחייה, ותחושת מחנק אפפה אותה. כל חברותיה כבר נישאו באושר, הקימו בתים בישראל, מלוות עוללים למטפלת ולמנון, מגדלות ילדים לתפארת. ורק היא, רק היא, נותרה מאחור, כביכול עליה השנים לא חולפות עוברות, כאילו עליה נגזר להיות 'בת סמינר' נצחית...

ומה לא ניסתה. כבר הייתה בקברי צדיקים, ואף התברכה מצדיקים חיים. אינספור סגולות מאחוריה, אומרים עליה שהיא מומחית בסגולות להקמת בתים בישראל. אכן כן, היא מכירה כמעט את כל הסגולות, אבל לה אף אחת מהן לא הועילה. והיום, ראש חודש אלול, היא חשה כי לבה מתרסק, היא לא מסוגלת לעמוד בצער הזה. יום ועוד יום ועוד יום, עתה היא חוגגת יום הולדת, מחליפה קידומת, עוברת עשור. 'יום הולדת 30 ואת עדיין מחכה!' - צבטה את עצמה, מיוסרת, מודאגת...

ואז, כששפכה את לבה בשיחה עם רב אליו היא מקורבת, יעץ לה לנקוט בכלי שגילה הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל. 'קבלה טובה, אחת, חזקה. קבלה ממנה לא תסורי, קבלה בה תעמדי בדבקות בכל מחיר. קחי את הזמן עד ראש השנה, תחשבי מה את יכולה לקבל על עצמך. התנדבות בחסד, שמירת הלשון, התחזקות בצניעות, ביראת שמים, או בכל דבר אחר. קבלה אחת טובה שתכריע את גורלך, שתהפוך את בית דין של מעלה, עד שיוכרע שהשנה את מקימה בית בישראל!'

הנערה שמעה, והחליטה: היא מקבלת על עצמה חצי שעת לימוד יומי בספר מוסר קבוע, על מנת לחזק יראת שמים. היא חשה שזה מה שנדרש ממנה, להתחזק ביראת שמים, ובחירה ספר לימוד בו תעסוק בקביעות מדי יום, למשך חצי שעה. 'הריני מקבלת על עצמי בלי נדר', לחשה באלם קול, דמעה תלויה בזווית העין, תקווה גדולה מפעמת בלב... חודש אלול עבר, גם ראש השנה. חודש תשרי חלף, חודש מרחשון עבר אף הוא, וכבר הגיעו ימי החנוכה. הנערה מקפידה על הלימוד היומי, בעקביות, בחוזקה, בעוצמה. לפעמים שבה הביתה ממוטטת, אולם לא עלתה על יצועה בלי מחצית שעת הלימוד היומי. לפעמים עברו עליה ימים טרודים מאוד בעבודה, אך את קבלתה לא זנחה...

החורף כבר החל מפנה את מקומו לאביב, והישועה עדיין לא נראתה באופק. היא נדרשה למבועי חיזוק עוצמתיים, כדי להמשיך לעמוד בגבורה בקבלה שלה. כל העת עמדה בקשר טלפוני עם הרב שיעץ לה את העצה, והוא חיזק אותה כי השנה עדיין בעיצומה, הרבה דרכים לבוא עולם להושיעה עוד השנה, קיץ שלם עוד לפנייה...

ואז הגיע שוב חודש אלול. כמעט שנה חלפה מאז החלה לעמוד בקבלתה, ועדיין אין כל התקדמות. הנה, יום ההולדת 31 הגיע, והיא עודנה נערה! ואז, בדיוק אז, ממש בראש חודש אלול, שב רבה של הנערה משווייץ. בעת ישיבתו במטוס, הוא מבחין כי הבחור שליחו, מוציא מתיקו ספר המוכר לו כל כך. זהו אותו ספר בו לומדת הנערה, שאך אתמול התקשרה 'להזכיר' שהנה חולפת שנה מהשיחה הקודמת, ודבר לא זז, ולמרות זאת היא מוסיפה ללמוד מדי יום חצי שעה כפי שקיבלה על עצמה...

"תסלח לי" החל הרב לשוחח עם הבחור שלצידו, "יש לך קשר מסוים לספר הזה? אתה אוהב אותו? אתה נהנה מתוכנו?" - הבחור השיב בגמגום רפה, כי אינו רוצה לחשוף את הקשר בינו לבין הספר שבידו. הרב קיבל את הסירוב בנימוס, והם החלו לשוחח על דא ועל הא...

מסתבר, שהבחור הוא תושב ציריך בן 28, לומד בישיבת 'מיר' בירושלים. עתה טס הוא לתחילת זמן 'אלול' והתקשה להסתיר את המובן מאליו: 'האמת, שקיוויתי שאת השנה הזאת אני כבר לא אתחיל בישיבה אלא בכלול... בכל זאת, בן 28, כמעט לא נותרו לי חברים בני גילי בישיבה. אבל בינתיים אני מוסיף לחכות ולצפות...' - שח הבחור ברגע של שברון לב...

חושיו של הרב התחדדו, מבטו התלהב. "תגידי לי, סליחה שאני שואל שוב. לספר אותו אתה לומד - יש קשר לכך?". הבחור נבך קמעא, אולם חש שאין לו מה להפסיד, והחליט לשתף. "האמת", אמר בשקט, "בראש השנה לפני כמעט שנה, שמעתי על סגולה מהמשגיח רבי אליהו לאפיאן, על זה שקבלה טובה אחת בראש השנה יכולה להכריע גורלות. על אתר קיבלתי על עצמי להתחזק ביראת שמים, וזאת בעזרת לימוד יומי קבוע בספר זה. ברוך השם, אני מחזיק מעמד כבר כמעט שנה, למרות שדבר עוד לא זז, הישועה עדיין לא הגיעה, ראש השנה כבר בעוד פחות מחודש..."

'דבר לא זז?!' - חלף הרהור נועז במוחו של הרב. 'דווקא לי יש תחושה שמעגלים נסגרים!' - ניתר לבו בקרבו. בטרם ירד מהטיסה ביקש מהבחור את פרטיו, ונפרד ממנו באמירה סתמית של 'נעמוד בקשר'.

והלא יאומן אכן קרה: בכ"ו באלול באותה שנה, פחות ממאה שעות לפני תום 'שנת הקבלה הטובה', הם באו בברית האירוסין. נערה מבני ברק, כבת 30, שכבר הייתה כמעט מיואשת - אולם בראש השנה החולף קיבלה על עצמה לימוד יומי קבוע, עם בחור בן 28 מציריך, גם הוא כמעט מיואש, וגם הוא, בדיוק בראש השנה שלפני - קיבל על עצמו חצי שעת לימוד יומי באותו ספר בדיוק! שני קצוות תבל, שני עולמות, שתי קבלות חזקות בראש השנה - חברו להם לבית נאמן בישראל, עוד באותה שנה, ברגעיה האחרונים!

סיפור מופלא זה, אותו קיבלו בעדות אישית נרגשת מהרב שליחה את הנערה, הוא קריאה לכולנו לפעולה: אנו עומדים ברגעים גורליים, ימי הכרעה. זו הזדמנות פז לתפוס את כל מה שמעיק עלינו, את כל הבעיות שלנו, את כל הקשיים שלנו, את כל הדברים שאנו מצפים עבורם לישועה - ופשוט להשליך אותם לפח האשפה של ההיסטוריה, ליצור ישועה בטוחה, כדאית, ברת מימוש - כבר השנה.

כל מה שצריך לעשות, הוא לא לוותר בימים האלה. להקדיש זמן ופנאי, למחשבה מעמיקה עד ראש השנה ובמהלכו, ולהחליט 'מה הקבלה שלי'. זה כלל לא משנה מה היא אותה קבלה, משנה שהיא היה תהיה, תתקיים, תימשך, שנעמוד בה בעקביות.

זו יכולה להיות קבלה טובה בשמירת הלשון או בשמירת העיניים, בפיזור חיוכים לרוב או במילים טובות שופעות, בשעת לימוד יומית, או בהגברת איכות הלימוד היומי הנוכחי. לא משנה מה הקבלה - משנה שהיא תהיה, שיהיה לנו ביד הפטיש ששובר את המחסומים, שנחזיק בכלי שמיני את כובד משקלו על כף המאזניים - ומכריע!

הימים הקרובים הם גורליים לגמרי, הם מכריעים שנה שלימה. הבה נפעל בהם בכל הכח, לא נוותר בשום אופן. קבלה אחת טובה - איתה נתחיל את השנה החדשה, ובעזרתה נזכה לישועה במשך השנה!

[מתוך פניני פרשת השבוע]

בניין עדי עד

פעמים רבות שומעים גברים המתלוננים על כך שהאשה שלהם היא טיפוס שיש לו תמיד תלונות ותמיד, מה שתעשה לא טוב לה... אז הנה חידוש! דבר זה הוא לטובתך אשה יקרה!... הקב"ה ברא ויצר בחוכמתו תחושת חוסר רגיעה אצל הבעל כאשר לאשתו משהו מעיק ולא טוב לה. לכן הוא מרגיש צורך לומר לאשתו, תגידי שאת שמחה, תגידי שטוב לך, זה פנימי אצלו.

יש נשים שמנצלות את המצב באמת כדי להקשות ולהראות שלא טוב להן. העניין הוא, שזה לא משחק לטובתן אלא ברוב הפעמים זה יגרום להן לריחוק. תחשבו על זה!

גבר אחד שואל את אשתו: "תגידי, איך ההרגשה שלך שאת עובדת שעות במטבח... מקלפת, חותכת, מבשלת ומתבלת, ואז אני מגיע ותוך חמש דקות יושב אוכל ומחסל הכל...?"

ענתה לו אשתו: "אני משערת לעצמי שזה כמו אצלך, שאתה יוצא כל בוקר מוקדם לעבודה, חודש שלם אוסף שקל לשקל... ואני תוך שלוש שעות בקניון, מחסלת את כל מה שעבדת...!"

ולע"נ:

- * אמה בת אסתר * ר' יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה
- * משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדרייה * ג'וליה בת טינה
- * יפה ויקטוריה בת טובה * יעקב בן גורג'יה
- * ר' אלימלך ב"ר יוסף-ג' אדר א' * אברהם בן אלגרה
- * מ' מלכה בת אשר זליג הלוי-נ' כ"ה אלול * שולמית בת שושנה
- * רחמים בן מיסה * אנטואנט בת עליזה

עלון 214 בחוקותי צד ב'

פינת ההלכה

דיני כתובה והמסתעף:

- מקדימים את קריאת הכתובה לחופת הנישואין שתהיה האשה מותרת לו בכתובה.
- קורא הכתובה ישמיע קולו שישמעו העדים והחתן, ועדיף גם עוד י' אנשים.
- *על הקהל לעמוד בשעת החופה וקריאת הכתובה, וכן לא לדבר דברי חול.
- *על העד לחתום את שמו הפרטי בן שם אביו, או את שמו ושם משפחתו. ונהוג כדרך א'.
- *צריך להסביר לחתן קודם החתונה על מה הוא חותם ומה נזכר בכתובה.
- *לא יחתימו קרובי משפחה ואפילו עם קשר רחוק.
- *נהגו לתת את הכתובה אחר החופה לאם הכלה שתשמור בביתה את הכתובה, ולא בבית הזוג.

זכות העלון:

- * לרפואת עדי גל בת חיים * לרפואת לאה בת שושנה
- * לדיווג הגון לאיילת חיה בת יפית * זיווג הגון לאמיתית בן לאה
- * להצלחת יעקב אריה בן אסתר ומשפחתו
- * לרפואה שלמה ליונה בת מרים * זיווג בקרוב לשלומי בן סועד
- * לרפואת והצלחת אליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה
- * עדי בת יונה-בריאיות הגוף והנפש, שמחה ותשובה שלמה, שתקים בית נאמן